

VIT FARA Í DAG OG Í KOMANDI BLØÐUM AT VIÐGERA EVNIÐ:

undirvísing av brekaðum

Í EINI GREINARØÐ. FYRSTA VNI VERÐUR:

Um samanhag millum talu- og lesitrupulleikar

Serfrøðingar hava í longri tíð vítað, at tað er eitt samband millum lesitrupulleikar og talutrupulleikar, men tað er heldur stutt síðani til tað, at hetta er almannakunnugt. Men eitt víta vit, og tað er, at tú mást duga at tala- hava tamarhald á mál- inum — áður enn tú kanst læra at lesa, og ikki fyrr enn tað er í lagi, kanst tú læra at skriva.

Her fara óivað onkur fólk at mótmæla — onkur, sum hevur trupulleikar við lesing: »Tala, tað dugi eg væl, men illa gongst at lesa.« Og tað er bert fyri part rætt.

Tað eru bert fá fólk, ið ikki koma at tala, men millum tey mongu, er ein rúgva av »stí- um« frá góðari til vánaliga — ella ófullkomna talu. Tað eru fólk, sum tað liggur ræðið fyri at tala, meðan onnur hava meira torført við at málbera seg, og viðhvørt eru óskiljandi orð uppi í. Taka vit eitt domi um, hvussu lett tungan hevur við at laga seg: »Ein korkalit reyð vefthessa, so man hetta fella summum lett og óðrum ballast tungan á.

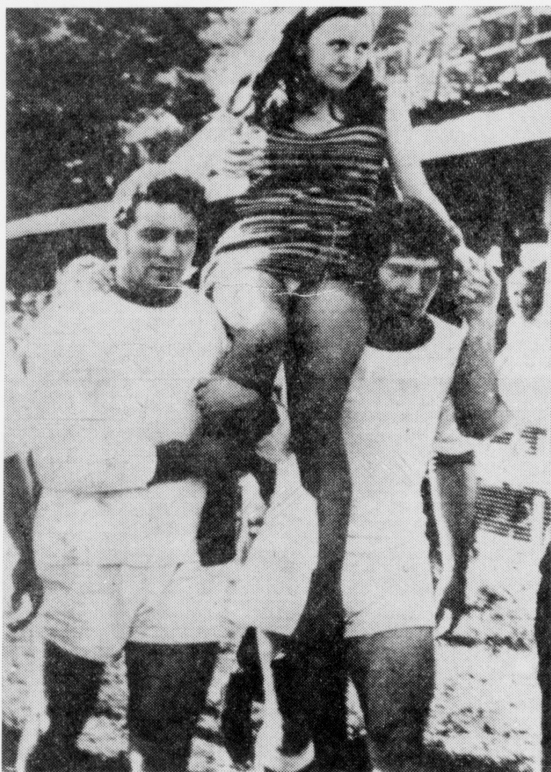
Flestu fólk kenna til, at tað eru orð, tey hava ilt við at siga, og hjá teim orðblindu er upp aftur nógv verri. Tað kemst av at tey orðblindu ikki hava fing- ið somu málsligu buning sum onnur. Tað er ikki lett at minn ast afturá, hvussu tað var, tá tú vart barn. Kanska minnst foreldrin betri, men tianverri gongst tað so við foreldrum, at longri tey koma burturfrá tí, tess fyrr fór barn teirra at sita, at standa, at ganga og at tala. Men hugsa tey seg væl um, so var tað kanska so hjá tí orð- blindu, at hann var heldur seinur við talu. Hovdu foreldur hetta í huga, kundu tey verið við at hjálpt til, tá barnið er komið til tann aldur, tá tað skal í skúla, í so kundi verið farið

barnið fara at lesa, áður enn tað var búgvíð til tess.

Í Havn er tað so, at vit hava høvi at lata barnini til undir- vísing á taluskúla, og er hetta ein ómetalig hjálp hjá mongum, at barnið fær høvi so tidliga sum gjørligt at fáa hjálp fyri vánaligari talu, tað verið seg seinkað tala, staming, lesing o. a.

Tá barnið so er skúlagamalt kann tað fara í vanligan skúla (sum oftast) ella halda fram eina tíð við viðgerðini.

Flestu foreldur halda, at tá barnið fer í skúla, so er tað sjálvsagt at tað skal læra at lesa beinanveg, men mangir trupulleikar kundu verið spard- ir fyri allar partar, um barnið fyrst lærði at lesa, tá tað var

* * Bernadette Devlin, 22 ára gamla írsla gentan, sum fyri stuttum fekk sæti í bretska tingsalini, var fyri stuttum í New York. Á myndini siggja vit Devlin verða bornað á »gullstóli« inn á leikvøll í New York.

til reiðar. Eru fólk í familjuni, sum hava havt trupulleikar við lesing, antin tað eru foreldrin ella systkini, megu vit vera ógviliga varin og ikki skunda undir lesing hjá barninum, tí tað kann vera, at gróðrarbotn- urin ikki er vakstrarbúgvinn enn.

Dóra Li.

38. Føroyski happadráttur

Dráttarlisti

fryi 2. drátt 20. oktbr. 1969

Hesi nummur hava vunnið:

10.000.- kr. nr. 909	
5.000.- kr. nr. 815	
1.000.- kr. nr. 2072	
500.- kr. nr. 1160 - 1541 - 1984	
200.- kr. nr. 609 - 653 - 673 - 1052 - 1555	
100.- kr. nr. 3 - 77 - 102	
107 - 111 - 123 - 150 - 155	
156 - 163 - 216 - 255 - 257	
269 - 296 - 345 - 413 - 423	
481 - 520 - 549 - 551 - 595	
628 - 671 - 733 - 738 - 809	
816 - 862 - 893 - 925 - 960	
1016 - 1023 - 1033 - 1039	
1042 - 1046 - 1069 - 1098	
1111 - 1115 - 1148 - 1159	
1179 - 1219 - 1226 - 1251	
1255 - 1263 - 1265 - 1321	
1343 - 1347 - 1377 - 1438	
1464 - 1477 - 1482 - 1517	
1535 - 1551 - 1604 - 1644	
1646 - 1664 - 1675 - 1715	
1737 - 1799 - 1813 - 1820	
1850 - 1892 - 1911 - 1931	
1938 - 2049 - 2073.	

Vinningar verða útgjaldnir beinanvegin við frádrátti av 10 pst.

Vinnarnir verða bidnir um at venda sær til happadráttar- seljarar sínar.

Tórshavn, 20. oktbr. 1969

FØROYA LANDSTYRI
(Happadrátturin)

ARBÍÐSTÓL
STOYRIGÓÐS
TIMBUR
BYGGITILFAR
JFK
Telefon: 8148 - 5265
Telg.: Kjelbro, Klakksvík
Telex 20
KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL
P. J. F. KJØLBRO

HAVNIN
SKAL
SKÍNA

SVARTIPER
PLANTS RESTORFF
NEGARA KYSS

SILD

Vit keypa sild stóð 4/8 pr. kg. Fyribils prisur er kr. 1,50 pr. kilo leverað í Fuglafirði.

Pf. Handils & Frystivirkni SF

tlf. 125 — 126 — 44.

Svimjimeistarin

— stuttsøga eftir Michel Nielsen

(Framhald)

Túrurin hevði ikki verið av tí besta, men hann kundi eisini verið nógv verri. Fleiri aðrir íbúðatar høvdu verið um hálfan fjórða mánað um at fáa fulla last, og teir høvdu hóast alt bert havt hálfan triðja.

Svimjimeistarin hevði fingið fleiri brøv frá gentu sínari, meðan hann var í Grønlandi. Hvørja ferð teir komu inn í Føroyingahavn lá eitt bræv til hansara, og í hvørjum brævi skrivaði hon, hvussu nógv hon elsti, og hvussu hon

longdist eftir, at hann skuldi koma heimaftur.

Hann hevði eisini fingið bræv frá formanninum í svimjifelagnum, har hesin greiddi honum frá, hvussu týðningarmikil hann var — ikki bert fyri Føroyar, men eisini fyri Danmark, og at danir meira enn fegin vildu hava hann niður at svimja næsta vár.

Hann hevði annars mist væl av treningi, tí tað er eyðsæð, at hann umborð á linubátinum hvorki hevði tíð ella møguleikar til at lúka ítrótt sín. Hóast

tað kendi hann seg sterkari enn áður, og hann visti, at tað bert var ein tíðarspurningur, nær hann kláraði seg eins væl og áður, ja kanska gjørdist upp- aftur betri.

Tá teir komu inn móti Føroyum gjørdist tað satt ódnar- vedur. Skipið gekk ógvuliga tungliga, og grónaði djúpt. Teir høvdu hann beint imóti og spakuliga gekk fram. Hóast alt roknaði teir tó við at vera inni tann næsta morgunin.

Svimjimeistarin var farin upp á bátadekkið fyri at vita, um hann kanska ikki kundi siggja eitt sindur av landi. Tað varð sagt, at teir longu nú áttu at

sæð Mykines, og hann stóð nú á dekkinum og royndi at stara frameftir. Vindurin yldi í mastr ina, og skipið ristist illa av sjógvunum. Tað var kolmyrkt, men hann royndi, um hann ikki kundi siggja eina litla ljósglemu frammanfyri stavn. Nu teir nærkaðust, var longsilin eftir gentuni rættliga komin á hann. Hann rendi eyguni saman, júst sum sjórokið slerdi inn yvir dekkið og gjørdi hann vátan, men tað legði hann einki í, tí teir høvdu so mangan fulan farið uppi á Grønlandsbank- unum, so hetta hevði onki at siga. Hann helt við aðrari hond iní um dávitin til bjargingar- bátin, og toygdi seg longri út fyri betri at kunna siggja. Hann klypti eyguni saman, men tað var ringt at siggja nakað í tí váta myrkrinum.

Knappliga kom ein stórur

skvampur upp við síðuna. Svímjimeistarin kendi alt í einum hurlivasi. Hann misti takið í dávitinum og so datt hann, djúpt, djúpt. Alt gjørdist knapp lika kvirt og eitt svart myrkrur læt seg saman um hann.

Hann raknaði tó við alt í einum, og tað gjørdist honum greitt, at hann var sligin út. Hann mintist okkurt um, at hann í tí hann datt hevði sæð eina klára ljósglema — eins og ein víti, og sum hann nú lá í vatninum, royndi hann at siggja hendan.

Tað var ongin stuttleiki at leggja úti á víðum AtlantsHAVI. Gláðurnar oystu sjógv upp í andlitid á honum, og hann kendi, hvussu saltið sveið í eygu og nös. Hann spjaldaði við beinum, so hann kom longri upp, men hann sá onki uttan stórar svartar aldur rund-